

SADRŽAJ

ČITAOCU	5
AURA ZDRAVLJA	8
Geneza teme	8
Fizička polja bioobjekata	18
Neurofiziološke osnove beskontaktnog delovanja	22
Ličnost iscelitelja	25
Iscelitelj i pacijent	26
Metodi i načini delovanja	32
Priprema ruku iscelitelja	41
Tehnika i redosled izvođenja beskontaktnog delovanja	45
METODE BESKONTAKTNOG LEČENJA	48
Glavobolja	48
Bol u čeonj oblasti	49
Bol u predelu slepoočnica	50
Bol u potiljačnoj oblasti	51
Nesanica	52
Mentalni i fizički premor	53
Zamor očiju	54
Pojačana razdražljivost	55
Povišen arterijski pritisak	56
Snižen arterijski pritisak	58
Čir na želucu i dvanaestopalačnom crevu	59
Digestivni problemi	60
Bronhijalna astma	62
Kašalj kao posledica prehlade	63
Neuralgija nerva trigeminusa	64
Neuritis nerva lica	65
Vratno-grudna osteohondroza praćena bolom	67
Slabinsko-krsni radikulitis	68
Akutna i hronična upala grla	69
Jaka hronična upala uha	70
Kijavica	71
BESKONTAKTNO DELOVANJE NA ODREĐENE PROJEKCIONE ZONE ZAHARINA-HEDA	73
Zona jetre	77
Zona pluća	78
Zona želuca i pankreasa	79
Zona creva	81
Zona srca	82

Zona bubrega	84
MASAŽA TAČAKA I AKUPRESURA	87
Osnovni metodi masaže tačaka	87
Tehnika masaže tačaka	89
Akupresura	91
Metodi i tretmani akupresure	93
Pomoćni tretmani akupresure	95
MASAŽA TAČAKA RAZLIČITIH DELOVA TELA	98
Masaža leđnih refleksnih zona	98
Refleksne zone leđa	99
Masaža tačaka na leđima	103
Samomasaža leđa	104
Masaža prednje površine trupa	105
Refleksne zone prednje površine trupa	106
Masaža tačaka prednje površine trupa	108
Samomasaža prednje površine trupa	109
Refleksne zone grudnog koša	110
Masaža tačaka grudnog koša	111
Samomasaža grudnog koša	112
Masaža vrata	113
Refleksne zone vrata	114
Masaža tačaka na vratu	115
Samomasaža vrata	116
Masaža glave	117
Refleksne zone glave	117
Masaža tačaka glave	118
Samomasaža glave	119
Masaža lica	120
Masaža po metodi Zabludovskog	124
Masaža očiju	126
Refleksne zone lica	126
Masaža tačaka lica	128
Samomasaža lica	129
Masaža nogu	131
Refleksne zone nogu	131
Masaža tačaka nogu	134
Masaža ruku	137
Refleksne zone ruku	137
Masaža tačaka na rukama	140
Samomasaža ruku	142
Masaža ušne školjke	143
Masaža tačaka ušne školjke	147
Samomasaža ušne školjke	148
MASAŽA UNUTRAŠNJIH ORGANA	150

ČITAOCU

Ruska narodna medicina je stara vekovima. Ni sovjetske, niti duhovne zabrane, nisu mogle da je prognaju iz narodnog sećanja. Uvek se ponovo vraćala, oduševljavajući svojom efikasnošću, a zatim se ponovo, pod pritiskom vlasti, skrivala duboko u narodu i tajno prenosila s kolena na koleno, zadržavajući svoj kontinuitet i nesmanjenu delotvornost.

Narodna medicina nije magija niti bakanje, već svetlosna luč Prirode zaključana u samom čoveku i celom svetu koji nas okružuje. Ruska narodna medicina je zbog svog višenacionalnog karaktera svestrano profilisana i raznovrsna po svojoj primeni i metodama delovanja.

Analizirajući drevne i savremene pisane izvore narodnog isceliteljstva, u narodnoj medicini se jasno izdvojila grana, kao što je uticaj bioenergetskog zračenja koje dopire iz ruku iscelitelja i deluje na bolesnog čoveka.

Početak 21. veka se odlikuje burnim socijalnim i ekonomskim potresima, doživljavaju krah svetski politički sistemi, raspadaju se velike i male države, zaoštavaju međunarodni konflikti. Zbog čovekove neodgovornosti, ekološka situacija se približava kritičnoj tački. Svakodnevene zastrašujuće informacije s novinskih stranica i bučnih radio-emisija ulivaju nam strah, dok nas s televizijskih ekrana zaslepljuju slike luksuza šačice milionera, i sve to izaziva možda-

no prenaprezanje, potpunu obustavu fizičkih i mentalnih funkcija.

Čovek gubi duhovnu i fizičku snagu, osećaj za humor, postaje ravnodušan prema događajima koji ga okružuju, brzo se umara. Upotreba različitih stimulatora još više iscrpljuje organizam, dovodi do trošenja njegovih rezervi i značajnog sniženja funkcija organa i čitavog sistema.

Bolestan čovek odlazi kod lekara, ali on nije bolestan fizički, već duhovno, što oficijelna medicina nema uvek u vidu, i zbog toga i ne može da se očekuje pozitivan efekat lečenja. Pacijent traga za pomoći i često je nalazi kod bioenergetičara, a to nije slučajnost, jer istorija narodne medicine uči da iscelitelj, koji poseduje znanje o energetskom uticaju i isceliteljskoj veštini, može da stvara čuda.

Autor knjige želi da dokaže važnost i aktuelnost primene bioenergije u kombinaciji s drugim metodima lečenja, koji su namenjeni harmonizaciji funkcije organa i sistema čovekovog tela, a koji su narušeni zbog stalne izloženosti neprekidnim stresnim reakcijama u okolnostima današnjeg vremena. Autor ima za cilj i da detaljno opiše praksu beskontaktnog delovanja, što će pomoći isceliteljima-početnicima da je efikasno primenjuju i tako pomognu svojim pacijentima.

U malobrojnim knjigama vezanim za lečenje na daljinu nije uvek potpuno i sistematski obznanjena praksa i metode lečenja. One najčešće imaju popularni i opisni karakter, a profesionalne tajne ostaju skrivene.

Praktično, celo jedno poglavlje je posvećeno beskontaktnom delovanju na zone Zaharina-Heda. Ovo pitanje još niko do sada nije detaljno razmotrio iako se u narodnoj medicini Rusije delovanje na slične zone, bez imenovanja autora, praktikuje od davnih vremena.

Danas se u lečenju mnogih bolesti, kao i funkcionalnih poremećaja, široko primenjuje masaža određenih tačaka na telu (Tuina, tj. masaža tačaka). To se objašnjava njenom efikasnošću, jednostavnošću u primeni, i time što njome može da ovlada svaki čovek.

Autor nema za cilj da suprotstavi narodnu medicinu savremenim metodima lečenja, ne pokušava da ubedi čitaoca u isceljujuću energiju ruku. Sve to ostaje na čitaocu, na njegovom razumevanju i osmišljavanju.

AURA ZDRAVLJA

Geneza teme

Jedna od tajni narodne medicine je lečenje putem postavljanja ruku. Koren ove veštine zalazi u duboku prošlost i nemoguće je reći u kojoj zemlji se prvi put pojavila i ko joj je bio začetnik: istorija je sačuvala imena drevnih iscelitelja, koji su dodirrom ruku oslobađali od teških bolesti. Oni postoje u svakoj zemlji, na svakom kontinentu. Tako se u Egiptu, u vreme faraona, sa ogromnim poštovanjem pamti ime iscelitelja Totembe – „gospodara volje i majstora ruku“, koji je polaganjem ruku izlečio teško bolesnu nevestu faraona Ramzesa XII - Bentoš.

Sposobnošću lečenja pomoću ruku ovladao je i rimski imperator Hadrian (II veka p.n.e). Još ranije, u III veku p.n.e, na tom poprištu se proslavio i epirski car Pir.

Hroničar tog vremena, Plinije (I vek p.n.e), pisao je da postoje ljudi čija tela poseduju isceljujuću moć.

U Svetom pismu postoji mnogo primera koji svedoče o isceljenju ljudi pomoću polaganja ruku. Ali naročito treba pomenuti isceljujuću praksu Isusa Hrista, koja je bila neverovatno obuhvatna i raznolika.

Mnoge bolesti je Isus Hristos lečio rukama, i tome je obučavao i svoje učenike.

Bez obzira što se prvobitni smisao odnosio na duhovno isceljenje, fizičko isceljenje bolesnih ljudi nije bilo ništa manje. Zasnivalo se na tome da jedan od puteva ka duhovnom čovekovom zdravlju vodi i kroz fizičko zdravlje.

Hristos je učio: „Mojim Imenom će se proterivati demoni, polaganjem ruku na bolesne, oni će ozdraviti“.

Iscljujuća praksa Isusa Hrista je uvek pobuđivala interesovanje kod njegovih sledbenika. Pratili su ga ljudi koji su ga prihvatili u svim njegovim manifestacijama, oni koji su želeli fizičko isceljenje za sebe i svoje bližnje. Interesovanje za isceliteljstvo se objašnjavalo i time što je ta veština mogla da se nauči.

U Ruskoj Pravoslavnoj crkvi iscelitelji u ime Hrista su bili, i do današnjeg dana ostaju: osnivač i iguman Trojice-Sergejevskog manastira - **Sergej Radonješki** (1321-1391), Prepodobni **Serafim Sarovski** (1759-1833), **Prepodobna Ksenija Peterburška**, **Prepodobni Jovan Kronštatski** i dr.

U drevnoj Rusiji lečenje rukama je bilo poznato od davnina, ono se prenelo i do naših dana, uz krilaticu „bolest kao rukom odnesena“.

Ali, prolazili su vekovi kao i odnos prema ljudima koji su imali moć lečenja rukama. Oni su bili progonjeni, i zajedno s vešticama i nadrilekarima spaljivani na lomačama, tako da je veština lečenja pomoću ruku postala svojina manje grupe ljudi i prenosila se s kolena na koleno u velikoj tajnosti.

Tek mnogo vekova kasnije, austrijski lekar, doktor medicine, Mesmer (1741-1815), vratio je ovu drevnu veštinu ljudima, ali mu je na to otišao čitav život ispunjen borbom kako bi dokazao da u čovekovom telu postoji jedinstvena sila koja može da menja nervni tok, koji je on nazvao životnim magnetizmom. Neki sledbenici njegovog učenja pokušavali su da magnetizam svrstaju u hipnozu, što je Mesmer

kategorički negirao. Dokazao je da su to dva različita načina uticaja na ljude, a poslednjih godina su mišljenje Mesmera potvrdili i drugi naučnici (Bred, Lebo, Kapterov).

Engleski hirurg Bred (James Braid, 1843.), istražujući dejstvo hipnoze je pisao: „Dugo sam mislio da su pojave izazvane mojim sistemom i sistemima onih koji veruju u mesmerizam, identične, ali, sudeći po rečima magnetizera, i onoga što oni uspevaju da dostignu u nekim slučajevima, moram priznati da postoji dovoljna osnova da se hipnoza i mesmerizam posmatraju kao dva različita agensa”.

Bez obzira na negativan odnos mnogih naučnika prema mesmerizmu, istraživanje tajanstvenih moći čoveka se nastavljalo. Godine 1866. nemački naučnik baron Hans Rajhenbah je opisao zračenje svetlosti iz vrhova prstiju, nazvavši ga „odičkom silom”, ali dobijeni rezultati istraživanja njegovog delovanja su bili podvrgnuti podsmehu naučnika tog vremena. Godine 1878. je u Americi Edvin D. Babit saopštio svoju dopunu rada Rejhenbaha. Smatrao je da „odička” svetlost Rejhenbaha predstavlja pojavu analognu vidljivom svetu, koja poseduje ogromnu vrednost u odnosu na manifestacije životnih sila. Naučnici tog vremena Babita su proglasili okultistom.

Da bi dokazao postojanje zračenja živog organizma koji ga obavija u obliku svetleće izmaglice, engleski naučnik Valter Kilner je 1911. godine je u knjizi „Čovekova aura“ opisao tehniku viđenja svetleće izmaglice, ili aure. Po njegovom ubeđenju, ona ima unutrašnji i spoljašnji sloj. Aura je identična čovekovoju konturi, dok joj je spoljašnji obris razređen. Kilner je zapazio da se, u zavisnosti od zdravlja, aura menja i po obliku i po intenzitetu svetlosti.

„Ne može biti ni najmanje sumnje u realno postojanje aure koja obavija čovekovo telo, i tu činjenicu će ubrzo svi morati da priznaju“ (1965.), zapazio je Kilner.

U Rusiji su takođe postojali sledbenici Mesmera i njegovih kolega. Dr Velanski je publikovao rad o teoriji hipnotizma, izazvavši veliko interesovanje za takav način uticaja, i privukao je pažnju lekara. Spaski, koji je u praksi primenjivao metod Velanskog, 1820. godine je u Orlu uspešno izlečio od teške bolesti ćerku poznatog generala Ušakova.

Ipak, najveća zasluga za lečenje u ruskim privatnim klinikama i državnim bolnicama, pripada knezu Dolgorukovu, koji je, bez obzira na uporno odbijanje lekara da priznaju magnetizam, prvi u Rusiji dobio dozvolu za lečenje pacijenata u državnoj ustanovi u Sankt Peterburgu. Osećajući nedostatak medicinskog znanja, počinje da studira hirurgiju. Istovremeno piše niz članaka namenjenih lekarima i širokom krugu čitalaca, o praktičnoj primeni magnetizma. Od 1848-1849. knezu Dolgorukovu se, prema ukazu medicinskih nadzornih organa, dopušta da leči obolele od kolere. Praktični rezultati su bili pozitivni. Godine 1860. je bio objavljen kompletan rad o magnetizmu, pod nazivom „Organon životnog magnetizma”.

Godine 1869. u Rusiji je izašla knjiga doktora medicine, Ohoroviča, „Magnetizam i hipnotizam”, koja razgraničava magnetizam i hipnotizam.

Početkom XX veka značajan rad vezan za razjašnjenje mehanizma delovanja zračenja ruku iscelitelja i opis klasičnih praksi, obavio je Kudrjavcev. Njegova knjiga „Isceľjujuća životna sila” (1913.) bila je rezultat praktičnog rada na isceľjenju bolesti. On piše: „Ispostavilo se da umeće lečenja putem polaganja ruku nije neki izuzetni dar, koji pripada jednom čoveku, već tu sposobnost u većoj ili manjoj meri imaju mnogi ljudi”.

Od 1910. godine je u Rusiji Medicinski savet doneo zabranu da se hipnozom i magnetizmom bave lica koja nemaju diplomu lekara.

U godinama sovjetske vlasti, u Rusiji se praktikovanje magnetizma uopšte nije obavljalo, metod se smatrao nenaučnim, a lica koja su ga praktikovala smatrala su se šarlatanima, podvrgavala podsmehu i čak administrativnim represijama. Bilo je čak i otkaza s posla i sudskih kazni. Drevna umetnost isceljivanja je kliznula u ambis, dok se pojedincima koji su posedovali taj talenat u najboljem slučaju dozvoljavalo da nastupaju u cirkusu, a na njihove uporne molbe da obrate pažnju na istraživanje prirodnih pojava (Mesing), nauka se nije odazvala. Naučnici su u svemu želeli da vide samo materijalnu stranu, iako je čitav svet brujao o poltergejstu, vidovitim ljudima, bioenergetičarima i dr. I opet su se tajanstvene pojave spustile u dubine narodne medicine, koja ih je brižljivo čuvala i, u skladu s mogućnostima, dalje razvijala.

Probijajući neumoljivu naučopolitičku cenzuru, na stranicama novina i časopisa su počele da se pojavljuju senzacionalne izjave o narodnim isceliteljima koji pomoću ruku leče teške bolesti.

Poznati narodni iscelitelj, Aleksej Krivorotov, objašnjavajući pozitivne rezultate svog lečenja, otvoreno je i uporno tvrdio da neka, za njega nepoznata energija, ističe iz njegovih ruku. Nisu mu verovali, smatrajući sve to izmišljotinama. Ali 1964. godine, supružnici Kirlijan, primenjujući svoje metode fotografisanja aure objekta, zabeležili su na fotografiji zračenje iz prsta Krivorotova, koje je ličilo na polarnu svetlost, u čijem centru se nalazila narandžasta mrlja, a oko nje plavi oreol. U toku isceljujućih seansi, svetlost se menjala i pojačavala intenzitet zračenja.

Uskoro je potom u Rusiji počelo da se priča o Rozi Kulešovoj, koja je pomoću ruku mogla da čita tekstove u zatvorenim kovertama, o Kulaginovoj, koja je sa rastojanja od dva metra usmeravala energetske zračenje iz ruku, uzrokujući opekotine u obliku plikova na čovekovom telu. Safonov, po profesiji građevinski inženjer, mogao je da na daljinu dijagnostikuje bolesti, i više od toga – da preko fotografije utvrdi bolesti koje je preležao, ili od kojih boluje čovek na fotografiji. Pisao je: „Biopolje, s tačke gledišta isceliteljstva, malo me interesuje. To je poslednja etapa, i za mene je ona potpuno očigledna. Mene interesuje potvrda tajne, koja ničim ne može da se ekranizuje, i ja čvrsto verujem da će nauka pronaći svoj put ka istini“. Dalje piše: „Prinuđen sam da priznam postojanje nečega u čemu se odražava sve materijalno, zemaljsko“.

U poslednjih dvadeset godina u Rusiji se pojavilo mnogo osoba koje poseduju bioenergetičarske sposobnosti. Viktor Mihajlovič Kandiba (predsednik Asocijacije narodne medicine i svetske asocijacije profesionalnih bioenergetičara), smatra da su u svakom čoveku prirodno usađene energetske sposobnosti. Međutim, neko ima jaču hipersenzitivnu percepciju, dok drugi - manju. Ali, kako nam je već poznato, skoro svaka sposobnost može da se razvija.

Glasnije i otvorenije o narodnim isceliteljima je počelo da se govori 1979. godine, posle međunarodne konferencije u Tbilisiju, koja se bavila pitanjima podsvesti. Na konferenciji, osim naučnika i stručnjaka iz Rusije, prisustvovali su i naučnici iz francuske Akademije za psihoanalizu kao i praške Akademije psihotronike. Tada su usaglašeni i termini: „biopolje“, „bioenergetičar“. Zazvučalo je i ime moćne bioenergetičarke - **Džune Davitašvili**. Ali sve to još nije značilo

naučno priznanje. Važilo je pravilo: „To ne postoji jer tako nešto nije moguće“.

Velika zasluge Džune Davitašvili je u tome što je odlučila da nastupi protiv naučničke učmalosti. Predložila je da se napravi eksperiment u kome bi ona učestvovala. Oko nje se okupila grupa entuzijasta - psihologa, fizičara, lekara. Eksperimenti su demonstrativno pokazivali efikasnost njene metode, kod ljudi su nestajali bolovi u grudima, kod hipertenzičara se snižavao pritisak, kod čiraša su zaceljivali čirevi, kod astmatičara se uravnoteživalo disanje. Prilikom beskontaktnog delovanja na srce žabe, primećivala se aktivacija sistemskog krvotoka.

U istraživački rad su se uključili fizičari, predmet njihovog interesovanja su bile karakteristike prostorno-vremenske raspodele fizičkih polja, koja se pojavljuju oko ruku iscelitelja (u konkretnom eksperimentu - Džune).

Pomoću specijalno razrađene aparature uspeali su da zabeleže da se, kad nema bioenergetskog uticaja, prostorno-vremenska raspodela fizičkih polja kod grupe ispitanika ne razlikuje od polja kontrolne grupe, ali prilikom prelaska u radni režim, intenzivnost se povećavala za 1,5-2 puta i vrlo neznatno se uočavalo svetlucanje prstiju.

Govoreći o delovanju bioenergije na živ organizam, Džuna je negirala hipnotički karakter uticaja iscelitelja na pacijenta, smatrajući da se u njegovoj osnovi krije zagrevanje krvi i ubrzanje cirkulacije.

„Sopstveno iskustvo u razradi i primeni metoda zagrevanja i ubrzanja cirkulacije, čiju su efikasnost osetili mnogi moji pacijenti iz raznih zemalja, uveravaju me da primena te metode današnjoj medicini omogućava da pruži ruku pomoći ljudima koji pate od mnogih bolesti koje se smatraju neizlečivim” – napisala je ona.